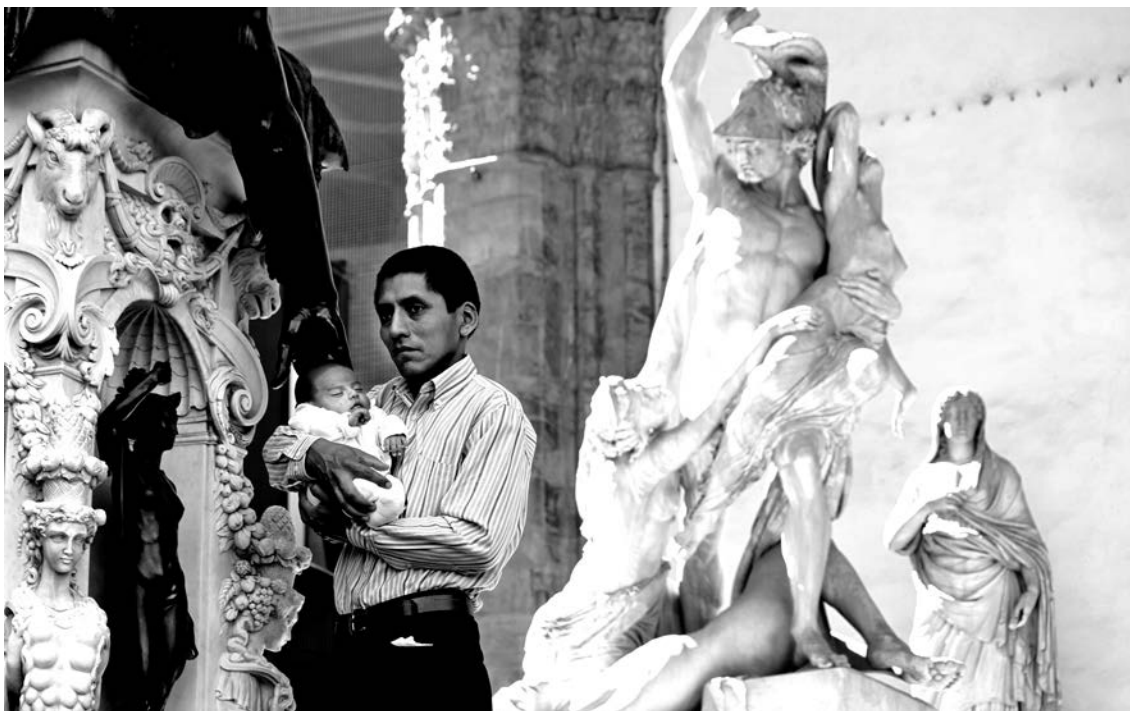

Németh Gábor Dávid

Hiedelemkarambol

Mint egymást előző kamionok,
rakosgatom egymás elé görcseimet,
hogy éber maradjak. Résen,
mint a nyitva hagyott ajtó, hátha van,
aki nem alszik, vagy nem alkuszik.
Mintha mindenből otthont kéne tudni
alakítani.

Karambolt képzelek, hadd szökjön
a rakománytudat. Támpontom lesz
a kirakóssá sebzett test. Elhidegülnek
hiedelmeim, megfagynak az illesztések,
törni lehetne egy határozott ütéssel.
Meggzúnne az emlékezet is
egy csapásra, de ez az évszak
nem bánt, csak lehetővé teszi.

Dioráma

Hideg van bennem. Nyitva hagyott ablakaimtól huzatos minden szavam. Brokátfüggöny fodrozódik, mintha domborzattá ütném a tájképtelen haragot. Elmozdított szekrények és felemelt szőnyegek rejtett részei, a porból kirajzolódott határok, amiket senki nem mert átlépni. Szeretnék hegyeket elmozdítani, felemelni az eget, látni határokat, amiket isten nem mer átlépni. Alkonyulnak a bútorok. Egyre kisebb lámpaburákat veszek, hogy kevésbé szóródjon a fény, kordában lehessen tartani a világosságot.

Esteledik. Árnyékom határaitól egyezkedem, halántékomba szívódnak a kéretlen titkok. Végig felszakítva az utca, utánakapnék a megmozduló házaknak, de az elmosódó kéz magamra csap: fegyvertény a sebes utca. Fölkelnek a csillagképek is, s alattuk én, mint átlátszó prémben tükröződő, kéretlen staffázs, dimenziót adok a tájnak, amibe mások fognak belegyalogni. Mint egy otthagyt sikoly, átjár a sebekbe szerelmes környék. Ahogy a szem lassan megszokja a sötétet, körvonalazódik a törésekből összegyűjtött tél. Megfagy az utca, igazi menekülésre már nincs esély, hiába a stratégia a fejben. Lépésem tét nélküli, helytelen. Legalább másnak is marad terep hűvös szünetekre.